

Sarampión

Ahora que 9 PAÍS está a la venta en los kioscos de la Catalunya que se extiende después de los Pirineos, bien estará recordar aquellos años en que los ampurdaneses teníamos la ventaja, por vecindad, de acercarnos a Perpinyà, a fin de adquirir las publicaciones que, por su contenido ideológico o gráfico, no se vendían aquí.

Y no es que en nuestras bibliotecas no buscáramos páginas que nos demostraran que en "literatura" había algo más que las aventuras de Roberto Alcázar y Pedrín y Juan Centellas. Articulistas hay ahora que pretenden hacer creer que los colegiales de entonces nos chupábamos el dedo. Quizás sí, pero no todos. Leíamos a Wenceslao Fernández Florez, cuando contaba como a Volvoretta se la cepillaba un señor barrigudo ante el desencanto del adolescente enamorado. Comentábamos con fruición aquello de Alvaro de Laiglesia, cuando describía una fiesta, en la que "las señoras, medio desnudas, lucían las joyas que habían conseguido desnudándose del todo". Sabíamos que, además del manoseo del profesor en la época del pantalón corto, había algo más positivo. Me lo decía Enrique, mi compañero de dormitorio: "Oye, preferiría que me sobara su hermana."

Ahora, ya no vamos a buscar el "Play Boy". Si revisamos nuestras publicaciones actuales, vemos que aquella revista ha quedado como de segunda división. Aquí, el despelote ha tomado tales características que parece que ya no cabe más. Es el sarampión. Es la erupción, después de una incubación de cuarenta años. En lo gráfico y en el texto. Hay un empeño marcado en explicar que el mandamiento tabú de siempre ha dejado prácticamente de existir. Lee-mos, con un poco de asombro, por qué no decirlo, que el cardenal Vicente y Tarancón acepta que un cura puede echar una canita al aire, porque es una cosa humana. No dudo que siempre haya sido así. Pero escrito y publicado, suena mal.

Hay una ventaja. Nuestros chicos muestran ya una gran indiferencia y muchas editoriales especializadas en temas eróticos se están yendo al cuerno. La erupción está pasando. Sin embargo, creo, debería ponerse un poco de coto. Hay periódicos que presentan el asunto de manera muy sofisticada. Revistas que, entre temas muy interesantes para la formación de la juventud en diversas vertientes, intercalan trabajos que, por su contenido y por el tratamiento que les dan, calan en la mente joven como una droga. Y una cosa es que una señora enseñe el mapa y otra muy distinta es la pócima con sabor a grosella, o a wodka con naranja, que se lleva más.

Entre bastidors

El Teatre Municipal

Des d'aquesta mateixa secció, hem parlat moltes vegades del Teatre Municipal. Avui, modestament, exposarem el que creiem que hauria de ser.

Descriurem, en primer lloc, com hauria de ser l'edifici: una sala de cabuda mitjana i en condicions visuals i acústiques perfectes; un escenari proporcionat a la sala, però amb un gran espai fora de l'escena. Hauria de comptar també amb una completa instal·lació luminotècnica i de so, així com espai suficient en els telars i el sòtano per al funcionament de la maquinària. Els camarins haurien de ser nombrosos, amplis, en condicions (aigua, penjadors...) i comunicats directament amb l'escenari. A part dels serveis normals (bar, guardarroba, etc.), n'hauria de tenir altres de teatrals: un magatzem d'utilleria i decorats, un taller per a poder-los construir, una biblioteca-arxiu, aules per a poder-hi fer classes teòriques, etc. Hauria de comptar, també, amb un bon servei d'extinció d'incendis.

Naturalment, això suma una gran quantitat de diners. Per tant, el problema principal seria el de la financiació de l'edifici. El més raonable fóra que se n'encarregués l'Ajuntament; però no creiem que aquest disposés del capital necessari, per tal de cobrir tot el pressupost. Per a solucionar això, hi podrien col·laborar les entitats ciutadanes en una part, a canvi de poder-lo explotar uns determinats dies a l'any. Així, s'hi podrien fer, com ja es feren a l'antic Teatre Municipal figuerenc, jocs florals, concerts, conferències i, naturalment, teatre. Després, el manteniment estaria a càrrec de la ciutat, o del seu representat, l'Ajuntament.

Un altre punt complicat és el lloc on situar-lo. El teatre ha d'estar situat en un lloc cèntric de la població, perquè la gent tingui més facilitat d'acudir-hi. Aleshores, caldria buscar un lloc adient dintre la ciutat, ja sigui adaptant algun edifici o aprofitant solars no construïts. En el cas de Figueres, es podria adaptar l'escorxador o l'Institut, quan aquest ja no s'utilitzi més com a tal, o bé construir-lo a la gran explanada de l'antic hospital, que podria aprofitar tant per a teatre com per a zona verda.

Per fi, cal crear una comissió gestora del Teatre. La seva funció hauria de ser burocràtica, administrativa i organitzativa, tant d'espectacles, coordinant les entitats (o bé produint-los ella mateixa), com de cursos d'art: teatre, música, dansa, pintura... Aquesta missió gestora hauria d'estar formada per representants de l'Ajuntament, de les entitats i dels grups que utilitzessin el teatre (elencs, orquestres, associacions de veïns, etc.).

Samsó Oliver

N. de l'A.—Un cop fet aquest escrit, ha aparegut a la bústia de 9 PAÍS una carta signada amb les inicials R.G.R., l'autor de la qual demostra no saber que és un Teatre Municipal. Tant de bó que després de llegir-lo, ho entengui més be.